

Du læser nok den her, når jeg er død

Om Vardemuseernes Coronainsamling anno 2020

Af Søren Stubkjær, Marianne Sørensen & Pernille Ø. Sørensen

Mens børnefamilier balancerede på en knivsæg for at få arbejde og hjemmeundervisning til at gå op med aflyste fritidsaktiviteter og praktiske gøremål, lukkede forretninger, restauranter og kulturinstitutioner dørene for deres kunder og gæster på ubestemt tid. De mindste hostede stolt i ærmet, mens efterskoleelever gruede for en sommerferie uden festivaler, og på plejehjemmene lå ensomheden på lur som følge af besøgsforbud. Hos Vardemuseerne brugte vi tiden, både under nedlukningen og i den efterfølgende første genåbningsfase, på at indsamle og bevare lokalbefolkningens erindringer om Coronakrisen.

Mens denne artikel var undervejs, skete en udvikling i Coronapandemien, hvor en pludselig stigning i smitten blandt mink førte til en politisk beslutning, der har fået store konsekvenser for minkavl i Danmark. Vores indsamlingsstrategi blev derfor udvidet til også at rette et særligt

fokus på denne udvikling, da minkavl har været et stort erhverv i Varde Kommune.

Coronainsamlingen går i gang

I midten af marts blev landets museumsfolk – ligesom så mange andre – sendt hjem. COVID-19 havde for alvor ramt Danmark, og med pressemødet den 11. marts 2020 påbegyndtes den helt store nedlukning. Mange har nok på dette tidspunkt siddet med følelsen af, at der var tale om en helt særlig tid, *en historisk tid*. Rundt omkring på arkiver og museer begyndte idéen om at dokumentere COVID-19 allerede at få liv blot en uge efter nedlukningen. Det handlede ikke så meget om at indsamle alt det medicinske, men om alt det, som i fremtiden kunne fortælle historien om, hvordan mennesker oplevede nedlukningen.

Det var en kaotisk tid. Andre store institutioner, såsom Dansk Center for Folkemindesamling, havde også indsamlingsprojekter i støbeskeen, men det tog tid, før det nåede offentligheden. Generelt bar det hele præg af, at de fleste museer og arkiver gerne ville gøre *noget* for at dokumentere pandemien, men de fleste var usikre på, hvordan vi reelt burde gribe det an. Der blev derfor taget initiativ til et helt nyt netværk for de museer og arkiver, som lavede Coronainsamlinger, hvor der gennem en Facebookgruppe og senere hen webinars kunne udveksles erfaringer. Her stod det hurtigt klart, at også den nyere GDPR-lovgivning fra EU var en hindring, som pludselig skulle tilpasses på meget kort tid.

Et af billederne fra Vardemuseernes Coronahjemmeside.

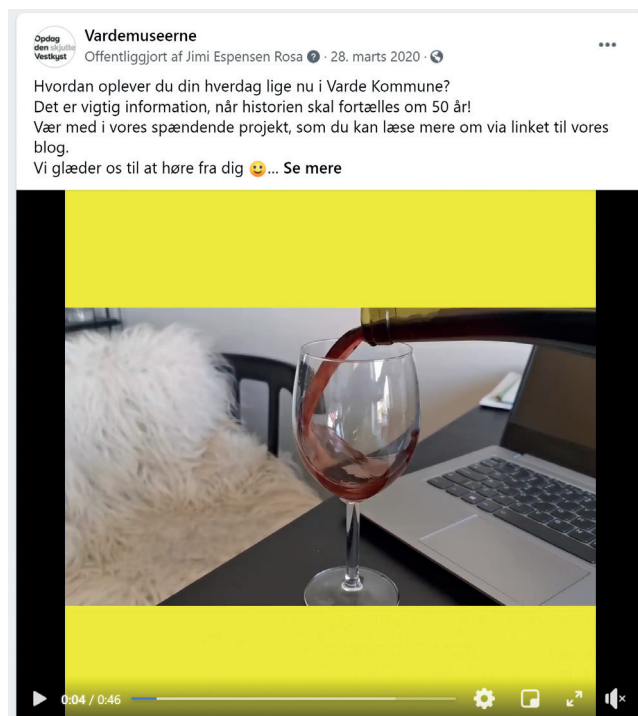
Der hvilede samtidig et tidspres. For jo længere tid vi ventede med at komme i gang med indsamlingen, des mindre materiale kunne vi ende med at få. De tanker havde vi også ved Vardemuseerne, men de fleste personer havde masser af arbejdsopgaver i forvejen, og det var derfor en udfordring at skulle strikke en stor indsamling sammen med kort varsel. Omvendt var vi nødt til at reagere hurtigt, hvis indsamlingen skulle give mening. Vi fik derfor sat et samarbejde i søen, hvor en tovholder forsøgte at holde overblikket, imens alle lige fra museets kommunikationsteam til skoletjenesten, LÆRING, blev bedt om at bidrage. Ved fælles hjælp stod vi allerede den 28. marts klar med en indsamlingsstrategi, som vi kunne præsentere for kommunens borgere.

Der var to overordnede mål for museets indsamling. Dels ville vi gerne kunne fortælle en samlet historie om, hvordan en stor landkommune som vores oplevede tiden, og dels ville vi se nærmere på, hvordan udvalgte grupper oplevede tiden.

Fase 1: Fem fokusgrupper

Alle, der havde lyst til at bidrage, skulle have mulighed for det. Derfor oprettede museet en åben mailadresse, som borgere kunne sende materiale til, ligesom vi via avisartikler, radiointerviews og videoer på Facebook forsøgte at sprede budskabet om indsamlingen.

Vi ville dog gerne gøre mere end det, hvorfor vi udvalgte fem særlige fokusgrupper: Sundhedspersonalet, erhvervslivet, de ældre, børnefamilier og det offentlige. Nogle af grupperne var nemmere at få fat på end andre, men vi forsøgte at henvende os direkte til hver af dem, og i mange tilfælde gav det pote. De fire af fokusgrupperne er beskrevet herunder. Den femte – det offentlige – gjorde i forvejen så meget for selv at dokumentere forløbet, at vores tid var bedst brugt andetsteds. Offentlige myndigheder er i forvejen forpligtede til at bevare materiale på grund af arkivlovens bestemmelser. Vi nøjedes derfor med

Kampagnen blev kickstartet med en video på Facebook, der blev krydret godt med lidt humor, bl.a. i form af formiddagsrødvinen her.

nogle indledende samtaler med borgmesteren og kommunaldirektøren for at afklare og præcisere, hvilke ting der skulle gemmes fra deres side.

Sundhedspersonalet

Sundhedspersonalet i kommunen vurderedes som en vigtig gruppe, da det var dem der stod i forreste række, da pandemien ramte Danmark. På dette tidspunkt nåede mange historier fra Italien, hvor sundhedsvæsenet var stærkt presset, til Danmark, og dette gjorde fremtidsudsigten for vort eget sundhedspersonale særligt dystert. Vi

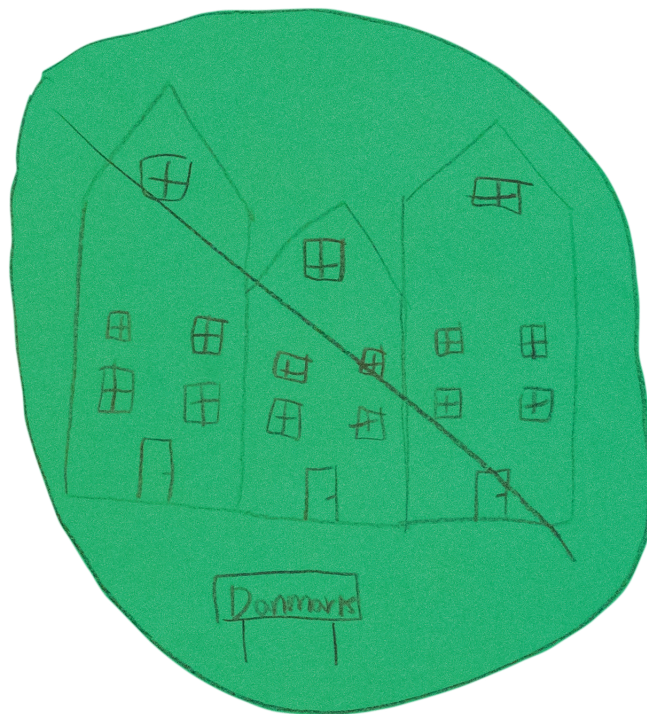
kontaktede fællestillidsrepræsentanterne for henholdsvis ældreplejen og sygeplejen, der heldigvis var positive over for projektet, og som hjalp os med at sprede budskabet til deres kolleger i området. Dette resulterede i flere beretninger, som alle vidner om det pres, sundhedsvæsenet stod overfor i marts. Et gennemgående tema i det indsamlede materiale fra denne fokusgruppe var, at de ansatte var bange for, hvad fremtiden ville bringe, og at flere af dem var nervøse for, om de kunne tage smitten med sig hjem og dermed bringe deres kære i fare.

Erhvervslivet

Varde Kommune adskiller sig sammen med flere af vores nabokommuner fra resten af Danmark ved at være såkaldte turistkommuner. Turisterhvervet er vigtigt for os, og det ramte derfor særligt hårdt, da tyskerne ikke længere måtte holde ferie i Danmark. Samtidig bar tiden også præg af, at mange butikker og mindre erhvervsdrivende pludselig skulle omtænke deres forretning for at få det hele til at løbe rundt. Deres historier ville vi også gerne have med i indsamlingen.

I første omgang kontaktede vi kommunens mange erhvervs- og handelsstandsforeninger, og bad dem om hjælp til at sprede budskabet til deres medlemmer. Responsen var dog sparsom sammenlignet med den, vi fik hos sundhedsvæsenet. Men det var blandt andet tydeligt, at blomsterforretningerne havde fået mere travlt, fordi mange valgte at sende blomster, nu hvor de ikke kunne besøge hinanden. Dette passede i øvrigt fortrinligt med den opfordring, Dronning Margrethe i anledning af sin 80-års fødselsdag havde bragt til danskerne, om at sende blomster til de ældre fremfor at sende dem til hende.

Turisterhvervet gav heller ikke meget lyd af sig, hvilket måske var forståeligt, da de havde travlt med at følge med i de skiftende retningslinjer. Det hjalp dog at rette kontakt til specifikke virksomheder, da der efter lidt tid var kommet mere ro på situationen. Dette resulterede i enkelte

Et barn i 5. klasse har tegnet Danmark med en streg henover som symbol på lukkede grænser og undtagelsestilstand.

interviews, heriblandt historien om de mange tyskere, der fór over grænsen natten før den lukkede, for at hente deres campingvogne, der ellers ville være strandet i Vestjylland på ubestemt tid.

De ældre

Vi havde en forventning om, at de ældre ville blive særligt hårdt ramt af nedlukningen. Dels er de en gruppe, som er mere sårbare overfor sygdommen, og dels oplevede mange på landets plejehjem at måtte undvære deres familier, fordi besøg ikke var tilladt grundet bekymringen for

smitte. Udfordringen var bare, at de ældre var svære at få fat i. Mange følger selvfølgelig med i den lokale avis, men en stor del af indsamlingen foregik digitalt, da fysisk fremmøde ikke var tilladt. Vi havde derfor brug for at gøre noget andet. Her allierede vi os med hjemmeplejen i Varde Kommune, som hjalp med at uddele foldere til de borgere, de besøgte. Folderne gav en kort beskrivelse af projektet samt en forklaring om, hvorfor det var vigtigt for museet at få lige netop deres historier med. Desværre resulterede denne opfordring ikke i meget nyt materiale fra de ældre, men vi har dog modtaget flere fortællinger fra både ældreplejere og familiemedlemmer, som kunne bidrage til historien om, hvordan kommunens ældre oplevede nedlukningen.

Børnefamilierne

Børnefamilierne er en meget bred gruppe, men fordi der her skete så store forandringer i hverdagen, var den vigtig for os at have med i indsamlingen. Med skolelukningerne, og i nogle tilfælde forældrenes hjemsendelse, stod mange familier pludselig i en situation, hvor de skulle få en ny hverdag til at fungere med både hjemmearbejde, undervisning, børnepasning og de sædvanlige gøremål, som normalt er forbundet med familielivets dagligdag. Vi ønskede både forældrenes og børnenes perspektiver, og var opmærksomme på, at det er to forskellige grupper mennesker, der bør tilgås på hver deres måde. Forældrene fik vi primært fat på via vores generelle opfordringer på bl.a. Facebook. Børnene ville vi i første omgang hive fat i via deres skolelærere; men det viste sig, at GDPR også her var en stor hindring, da forældrenes samtykke ville være nødvendigt i de fleste tilfælde. Vi endte derfor med at få flest fortællinger fra de unge på 16+. Vi havde dog også held med enkelte grundskoler, hvorfra vi fik tilsendt skoleopgaver, som sammen med forældrenes accept kunne sendes i arkivet.

Som supplement til børnenes egne fortællinger interviewede vi også et par skolelærere. De kunne give os et

indblik i, hvordan den digitale undervisning fandt sted under nedlukningen – et element som også er vigtigt, for at forstå børnenes hverdag.

Børneperspektivet i Vardemuseernes Coronaindsamling foldes yderligere ud senere i artiklen.

Fase 2: Tidskapsler

I takt med at skolerne genåbnede og folk vendte tilbage på arbejde, begyndte mængden af nyt materiale til museets indsamling at dale. Men omvendt betød kollegernes tilbagevenden til kontoret i Varde, at vi lettere kunne udveksle idéer på tværs. Fra museets skoletjeneste, LÆRING, ønskede man at inddrage børnene mere direkte i Coronaindsamlingen, så deres fortællinger i højere grad var præget af deres egne oplevelser, snarere end hvad de voksne kunne fortælle om børnenes oplevelser. Igen oplevede vi, at Persondataforordningen blev en udfordring. Vi

De indsamlede Coronahistorier bliver opbevaret i en forsejlet tidskapsel, der først må åbnes om 75 år.

begyndte derfor at tænke alternative løsninger, så vi kunne overholde GDPR-reglerne samtidig med, at vi fik flest mulige fortællinger ind. Resultatet blev tidsskapsler, som skulle fyldes med folks tanker og oplevelser for herefter at blive forseglet og opbevaret på museets magasin i 75 år.

Ved at samle og opbevare tingene i forseglede tidsskapsler, kom vi uden om en del af udfordringerne med GDPR. Med tidsskapsler som værktøj kunne vi lancere en ny fase af indsamlingen, hvor de 75 år endda for nogen viste sig at gøre det mere meningsgivende at bidrage. Der var noget særligt ved at skulle forestille sig, hvordan verden – og måske én selv – ville se ud i 2095. Vi udvidede derfor konceptet, så ikke kun børnene men hele lokalsamfundet fik tidsskapsler.

Lokalsamfundene

Vi følte os sikre på, at vi som museum ikke var de bedst egnede til at opsøge de lokale historier. Det var i stedet de mennesker, som selv boede i de enkelte byer. Vi besluttede os derfor for at alliere os med en række lokale organisationer, der fik tidsskapsler stillet til rådighed, og derefter frit slag til at fortælle deres lokalområdes historie til eftertiden i samspil med de lokale borgere. De lokale organisationer, der hjalp med at facilitere indsamlingen, var nogle steder borgerforeninger og andre steder udviklingsråd. Responsen varierede meget, og ikke alle ønskede at medvirke i projektet. Det lykkedes dog at få sat et samarbejde i værk med fem byer: Blåvand, Vejers, Oksbøl, Næsbjerg og Ølgod. I hver by blev der opsat en tidsskapsel, hvorefter den lokale forening havde frit spil til at udbrede lokalbefolkningens kendskab til den.

Resultatet var ret varierende. I Ølgod og Oksbøl blev der ikke bidraget til kasserne overhovedet, mens der i Næsbjerg var lidt mere succes med nogle enkelte historier. Noget bedre gik det i Blåvand, hvor der både blev indleveret genstande og små tekster. Vejers var klart der, hvor der

Grundet efterspørgsel designede vi tilhørende plakater, som blev tilpasset de respektive områder. Gamle Blåvandshuk Kommune fik det lokale fyr som baggrund, mens Ølgod fik de vidstrakte marker.

Tidskapslen fra Vejers er blevet dekoreret af de lokale.

blev bidraget mest til tidskapselindsamlingen. Udover at selve tidskapslen var den mest fyldt af de fem udsendte, så havde de lokale også valgt at udsmykke hele kassen med blå maling, dyremotiver og lokale kendetegn.

Lokalsamfundenes tidskapsler blev dermed ikke fyldt til randen, og variationen fra by til by var stor. Dog havde en anden del af vores indsamling noget mere succes, nemlig indsamlingen af børns egne fortællinger og oplevelser med COVID-19.

De små stemmer skal også høres

I Danmark var børn og unge blandt dem, der stod forrest, da landet forsigtigt genåbnede efter Coronanedlukningen. Genåbningen bød på mere udeundervisning, halverede klasser og et kaos af "forbudtbånd" på legepladserne. Og var man det ikke i forvejen, så blev man snart hundrede-metermester i håndvask og afstandsbedømmelse. Derfor virkede det oplagt også at anlægge et børneperspektiv i museets lokale Coronaindsamling.

Børn er, fra de bliver født, både skabere og bærere af kultur på lige fod med voksne. Det er Coronaepidemien i

Danmark et godt eksempel på, da også børn og unge har gjort brug af opfindsomhed og kreativitet for at få hverdagen til at hænge sammen. Børnenes oplevelser og erfaringer er derfor vigtige at inddrage, når man for eftertiden forsøger at tegne et billede af de samfundsmæssige konsekvenser og forandringer, pandemiske og epidemiske udbrud medfører.

I forbindelse med indsamlingen besøgte Vardemuseerne lige efter genåbningen en lokal skole for at komme helt tæt på børnenes nye skolehverdag. Her vakte tidskapselkonceptet stor interesse hos børnene, der straks var med på idéen om at være medforfattere på den fælles historie ved at bidrage med egne oplevelser og tanker. Nogle blev helt nervøse ved tanken om, at de måske om 75 år,

Venindesnak og leg kan sagtens foregå på tværs af "forbudtbåndet" på børnehavens legeplads.

Dovenskab og hverdagslængsel

Små uddrag af børn og unges udtalelser, der alle er udvalgt fra det indsamlede, skriftlige materiale. Udtalelserne understøtter korte sammendrag af de indtryk, indsamlingen gav os af børn og unges oplevelser med Coronarestriktioner i Danmark.

Når dette her er ude i 2095, ved mange af jer sikkert ikke, hvad det er, vi snakker om. Men i vores tid i 2020 var dette et kæmpe problem. Det var det største samtaleemne. Alt hvad vi talte om i skolen blev fejlet væk.

– Barn i 4. klasse.

Det kan sagtens være at man tænker, at skole og arbejde er noget værre lort, men når alt kommer til stykket, er det jo det, vi alle savner at komme tilbage til, lige netop nu.

– Ung på efterskole

Jeg syntes, at det var helt vildt mærkeligt og også sjovt at prøve. Lige pludselig lukkede alt ned!

– Barn i 5. klasse

Du læser nok den her, når jeg er død.

– Barn i 5. klasse

Man bruger meget mere sin mobil.

– Barn i 5. klasse

Den her krise har virkelig lært mig at sætte pris på de ting, jeg før tog for givet.

– Ung på efterskole.

Jeg savner mine venner, og selvom jeg ikke vil sige det højt, savner jeg også skolen og lærerne.

– Barn i 6. klasse.

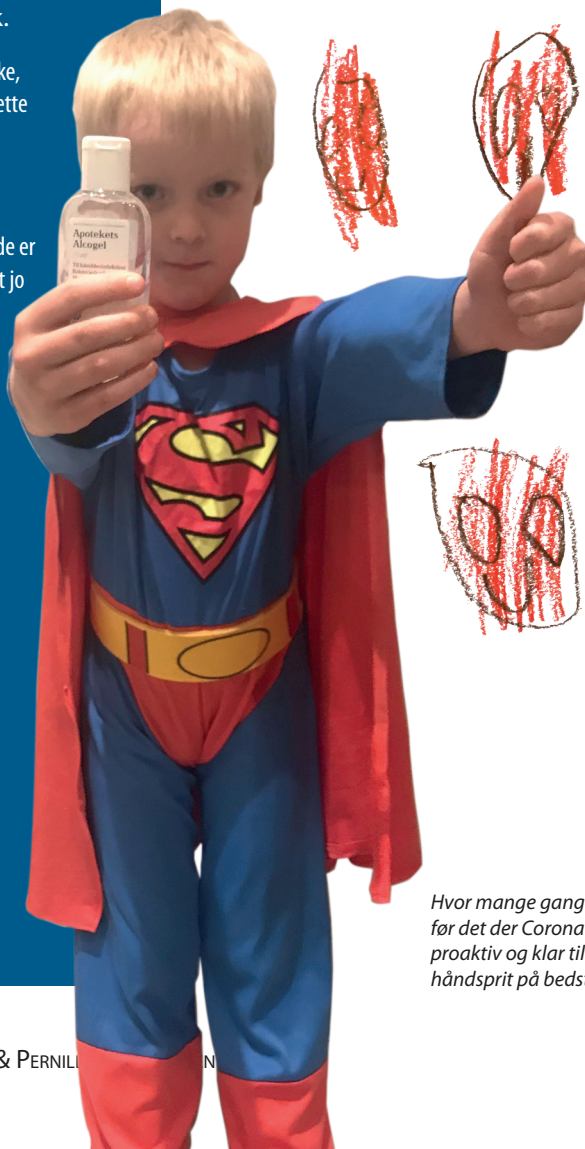
Jeg savner mine venner.

– Barn på 3 år.

I tegninger fra en børnehave kommer Corona til udtryk som et menneskeliggjort monster, der forvolder manges død. Her har et børnehavebarn tegnet nogle af ofrene.

Hvor mange gange skal vi egentlig sove endnu, før det der Corona er gået væk? Her er Superman proaktiv og klar til at bekæmpe Corona med håndsprit på bedste superheltemanér.

når tidskapslen igen må åbnes, bliver ringet op af en historiker fra museet, der gerne vil lave et uddybende interview. Andre var mere optagede af at forestille sig selv som 83-årige – hvilket man jo ikke kan fortænke dem i!

Hverdagen kan føles længere og længere væk, efterhånden som man bryder med de vante rutiner og opdager nye sider af sig selv. I indsamlingsmaterialet gav flere børn og unge udtryk for en bekymring om blandt andet deres eget øgede mobilforbrug, færre vågne timer og mindre punktlighed ved aflevering af opgaver.

Mange kom aktivt kedsomheden og uvisheden til livs med nye, personlige udfordringer som for eksempel at lære at gå i spagat, spille på et nyt instrument eller hjælpe med at samle og male naboens havekur. Også nye Coronapåfund blev taget i brug, såsom daglig morgengymnastik med komikeren Melvin Kakooza på Instagram og fælles filmstreaming med chatfunktion på Netflix med vennerne.

Unge efterskoleelever beskriver med taknemmelighed, hvordan skolens personale forsøgte at opretholde den unikke fællesskabsånd med live-streamede fællessamlinger, rundvisninger på skolen og ikke mindst yogaundervisning, som hele familien kunne deltage i.

Men selv om der blev god tid til hulebyggeri, TikTok-videoer, tøjsalg på nettet, morgensang med Philip Faber og samvær med familien, oplevede samtlige af de børn og unge, der deltog i museets indsamling, hurtigt et savn efter hverdagen, som den så ud, før Danmark blev Coronaramt:

Fremtidssikrede Coronaoplevelser

Museets indsamling har givet et broget indtryk af børn og unges personlige oplevelser og tanker i forbindelse med Coronapandemien. Nu er flere hylder ryddet på museets magasin, hvor tidskapslerne trykt og godt kan stå de næste 75 år. Tiden vil vise, hvordan materialet i fremtiden bliver modtaget af Vardemuseernes kommende medarbejdere – og om nogle af de medvirkende børn og unge til den tid rent faktisk bliver kontaktet.

Corona poem

*Stuck at home, all alone
Feeling sad,
my brain is getting mad.
Times fly,
As my life is standing by*

*Stuck on my mind, all the time
Feeling fine,
Even though I do not believe my own mind.*

*Stuck in bed, feeling dead
Sleep on my mind,
Day and night.*

*Things needs to be alright,
But people are dying outside
I guess they grow tired of trying to survive.*

Coronadigt af en efterskoleelev.

En bekymrende to-do-liste hos et ung menneske, der savner sin efterskole.

I skrivende stund forsætter museets indsamling af genstande og beretninger, der fortæller om, hvordan COVID-19 har påvirkning hverdagen for borgerne i Varde Kommune. Der modtages fortsat gerne materiale, skriftligt såvel som ikke-skriftligt.

Fase 3: Minkavl på Vardeegnen

... det gælder desværre også avlsdyr

– Statsminister Mette Frederiksen (A), den 4. november 2020

Særligt har COVID-19s kontakt med mink betydet, at Varde-museerne har måttet rette et særligt fokus på denne udvikling, hvor en pludselig stigning i smitten blandt mink førte til en politisk beslutning, der har fået store konsekvenser for minkavlere i Danmark.

Varde Kommune er en af de kommuner, hvor minkavl har været et stort erhverv, og mens denne artikel var undervejs, skete en udvikling i Coronapandemien, hvor COVID-19

smittede fra mennesker til mink, muterede og smittede tilbage. Denne udvikling fik Statens Serum Institut (SSI) til at hæve det røde flag. Det var en trussel mod folkesundheden, og minkene måtte lade livet, lød argumentet. SSI rykkede ind på de smittede farme, der alle i første omgang var lokaliseret i Nordjylland. Der blev oprettet sikkerhedszoner, hvor raske mink, på en radius af 7,8 km fra de smittede farme, også blev aflivet. De efterfølgende måneder kom der flere og flere smittede minkfarme i hele landet, og det blev til sidst klart, at det ikke var lykkedes at inddæmme smitten. Det førte til det efterhånden berygtede pressemøde den 4. november i Statsministeriet, hvor det blev offentliggjort, at alle mink i Danmark skulle aflives, også alle avlsdyr. Dette års omsætning kunne kompenseres, men med aflivning af avlsdyrene stod et helt erhverv i Danmark til at forsvinde. Uden avlsdyrene kunne en fremtidig produktion ikke opretholdes. På tv fremtonede frustrerede og vrede minkavlere, og hele branchen stod chokeret tilbage, da det kom frem, at der ikke var lovhjælp til kravet om aflivning af raske mink.

Minkhal på Lykkebjerg Minkfarm.

Aflivet mink på rad og række.

Lykkebjerg Minkfarm

Arkiverne og museerne i Danmark stod nu i samme situation som i marts måned. Der var sket en udvikling i samfundet, der måtte dokumenteres her og nu. Men i modsætning til situationen i foråret, var det denne gang en mindre del af befolkningen, der var direkte påvirket. Det var en unik chance for at indsamle førstehåndsindtryk fra de personer, der direkte var påvirket af, at alle mink i Danmark skulle aflives. Derfor igangsatte Vardemuseerne en indsamling med fokus på, hvad medierne har døbt "minksagen". Indsamlingen er i skrivende stund stadig i gang, og foregår over flere trin. Første trin bestod i at dokumentere den igangværende aflivning af mink. Museets fotograf besøgte derfor den 12. november Lykkebjerg Mink, hvor både driftsfaciliteterne og processen med at aflive mink blev fotodokumentet. Ejer af Lykkebjerg Mink, byrådspolitiker for Venstre og formand for Vardemuseernes bestyrelse, Mads Sørensen, forventer, at alle bygningerne fra minkavlen i den nærmeste fremtid skal rives ned. Derfor har Vardemuseerne ikke kun fotodokumenteret driftsfaciliteterne indefra, men også med en drone således, at man

Mink i transportkasse.

med fotogrammetri vil kunne fremstille en 3D model af Lykkebjerg Mink.

Den 13. november foretog Vardemuseerne et interview med minkavler, Mads Sørensen, mens han stod midt i at aflive alle sine mink. En situation, der ikke helt kom bag på ham:

Da smitten hoppede fra Thisted til Esbjerg området, hvilket var [...] geografisk et langt spring, hvor der ikke var nogen smitte derimellem, så tænker vi [Virksomheden, Lykkebjerg Mink, red.], at så går det helt galt det her, og det går rigtig stærkt, og vi må anerkende, at beholder vi vores dyr, så vil vi nok også ende der [aflivning, red.]. Det viste sig jo, at det smitter helt vildt, det her.
– Mads Sørensen.

Så selv om der ikke var lovhjemmel den 4. november til at beordre alle mink aflivet, så vidste Mads Sørensen og flere af hans kolleger, at det var der, det bar henad. Fremgangsmåden fra både regeringen og myndighederne er der til gengæld ikke den store forståelse for hos minkavlerne.

Den 21. december 2020 blev det vedtaget i Folketinget, at der skal foretages en kommissionsundersøgelse af Statsministeriets og statsministerens viden om den manglende lovhjemmel i "minksagen".

Minkskind på Sydvestjysk Pelscenter i Varde.

Næste trin

Næste trin bliver at få indsamlet kilder til et historisk perspektiv på minkavl på Vardeegnen, deriblandt også den andelstanke, der har kendetegnet minkavlen i Danmark. Noget, Mads Sørensen anser som årsag til den succes, dansk minkavl har haft:

... vi leverer alle sammen til vores eget auktionshus [Kopenhagen Fur, red.], som vi ejer i fællesskab. Det er det, der gør andelstanken stærk, der er jo ikke bevæggrund for at konkurrere med hinanden. Det er en kæmpe styrke [...] og i denne pressede situation, hvor en ting er presset med de praktiske opgaver, der er også et tankemylder oppe i hovedet med, hvad der sker i fremtiden, hvordan er vi stillet og hvordan med ens medarbejdere?

– Mads Sørensen

Vardemuseerne har deltaget i et samarbejde ledet af Det Grønne Museum, som har et nationalt perspektiv, og derfor er interesseret i den indsamling der finder sted ved de enkelte museer. På nationalt plan indsamles der bredt, men samtidig med lokalt fokus. Vardemuseerne har bidraget både med egen indsamling og som bindeled mellem Det Grønne Museum og mulige informanter på Vardeegnen.

Vardemuseerne er i samarbejde med Det Grønne Museum også i dialog med Rigsarkivets afdeling for private arkiver.

Det sker ud fra et ønske om, at der også sikres en arkivalisk indsamling fra de andelsvirksomheder, der har været afledt af minkavlen. Der er bl.a. Sydvestjysk Pelscenter i Varde, hvor Vardemuseerne er stor fortalere for, at Rigsarkivet kommer og indsamler både fysiske og digitale arkivalier. Vardemuseernes fotograf var på besøg på Sydvestjysk Pelscenter den 16. november for at dokumentere pelsningen af de sidste mink, og interviews med de ansatte er planlagt til starten af år 2021.

Hvilke veje og forbi hvilke personer indsamlingen og dokumentationen af COVID-19 fører Vardemuseerne i 2021 er stadig noget uvis, men samlet set skal der lyde en tak til alle, som har givet museet en hjælpende hånd til at få indsamlingen bredt ud til borgerne, og ikke mindst en tak til jer, som har ulejliget jer med at dele jeres fortælling med fremtiden.

COVID-19 er borte en dag. Det er vores fælles opgave, at vi ikke glemmer tiden igen.

Søren Stubkjær kan kontaktes på: soerenstub@hotmail.com
 Marianne Sørensen kan kontaktes på: ma@vardemuseerne.dk
 Pernille Ø. Sørensen kan kontaktes på: pos@vardemuseum.dk